

Letanía dos mortos na rúa (2012)

(Cerimonia de 2012, para aqueles que están e non están)

Eu teño, meus, cinco cousas a dicir,
Como os cinco dedos da mano que agora tendo
A cada un de vós:
De pedra son os ollos que te miran,
De pedra as lousas onde dormes
De pedra a tristura da insubmisión e a diferenza
De pedra tamén a liberdade conquistada
De pedra o reflexo da lúa que devolve soidade e frío

Fabiënne, alcumado Cali o Kalimero, 47 anos, morto nun accidente estúpido

Non aceptes o fácil consolo ou a triste despedida dos ausentes
En cada obxecto, en cada ser, en cada circunstancia
Hai un xerro sobordante de delicias
Eles o saben e han regresar a render o tributo dos amados

Xavier, apodado James, 51 anos, corazón enorme, quizáis namorado

Nove buratos ten a fruta traveseira
Como os nove orificios do teu corpo
A linguaxe que falabas era música
Xurdindo brillante do centro do teu mundo

Fátima, 50 anos, marroquina

A memoria doutras xeografías, o inicio do retorno
Que te levou a asasinar compases e estacións?, preguntaban
Se soubese a resposta, dicías, hai tempo estaría na casa,
esperando o amencer para comezar o día cantando

Jean, 48 anos, amante de David Bowie

Non sei de onde son e non sei o porqué desta vida, dicías
Se o soubera, diría tal vez que son doutro mundo distinto,
Son grego, miúdo e de cabelos tristes

Amo a música e din que soño sempre co retorno.

Kazimierz, alcumado Kokosi Ceb, 46 anos

Chorando na noite na escuridade do labirinto, sempre amábel
Erguendo cada mañá con milleiros de preguntas sen resposta
Ollas ao ceo e declaras, sen violencia, con mesura, sen ambaxes:
Perdín un amigo, perdín a esperanza, perdino todo

Michèle, 66 anos, muller casada

Din que non hai futuro para nós,
De certo que non andan moi errados
Mais non queremos futuro, senón presente
Liberdade para respirar e para gozar, para soñar e para ser

Jonathan, 26 anos, amante do café e da conversa fértil

Corrías na procura, mais non había fio para saír do labirinto
No outro lado da nada detívose o teu canto:
Abre unha fiestra non centro do teu peito
deixa que o vento entre e saia sen fronteiras.

Dumitru, 45 anos, rumano mendicante

Pecha os ollos un instante, vas logo ver polo terceiro ollo,
o da iluminación, o do sosego, quizais o do tránsito
E ben que pechaches os ollos, mais esqueciches abrilos
E agora es vento fértil, que inunda de sementes a distancia

Ágata, 47 anos, muller polonesa

Agora lembro a historia que me contaran:
Do instante lúcido no que comezaches a cantar
Unha melodía de alegres despedidas:
A lúa chea dentro do tu corpo, a túa única morada

Farah, 28 anos, muller nova e loitadora

A sensación de estar en varios lugares a un tempo
De sentir a doce confusión, a suave cacofonía de linguas e costumes

nesa rexión de espantos onde te levaron as correntes dos ríos,
que desembocan sempre no océano inmenso do silencio.

Marcin, , 28 anos, tímido e delgado, de cabelos curtos

Os teus amigos eran para ti como auga na corrente
Como a flor do loto na quietude do estanque
Non teñas medo agora non río dos adeuses, Caronte te consola:
Todo o que perdiches ha retornar cando descanses

Geofrey, 33 anos, alto como unha torre

Precisaría eu dunha boca tan grande como o ceo
Para expresar o universo que en ti se expande
Mais en verdade es ti o que de súpeto me fala:
A túa historia, a túa vida inzada de segredos

Claude, alcumado petit Claude, 57 anos, sempre sorridente

Escóitame, por un instante só, serenamente, como sempre
Escoita as beizóns e os saúdos, xentilhome
As gargalladas, se cadra, dos amigos rindo as túas bromas
Deitando rebentos arredor da túa causa, seareiro leal das túas cores

Jozef, 63 anos, o da ollada cómplice

Intenta na fronteira ser unha folla en branco
Un lugar no mundo onde nada medra de seu
Onde se cadra algo debe ser plantado
Para que xermole a semente do absoluto

Steve, 38 anos, mitómano impenitente

O único viño que bebías era o tu propio sangue
O tu corpo fermentaba e darías todo o que tes
Por un novo grollo amargo de vida renovada
Cada obxecto, cada ollada, cada sorriso do amigo
Era un xerro sobordante de delicias

Jaroslav, dito l'inconnu, 30 anos, polonés de nación

Nada queda, senón silencio e vacío na lameira do mundo
En excitada confusión e desorde esmagador

Que avanza e todo domina anunciando a túa ausencia,
unha máis, quizás a máis triste, a do descoñecido
Eu teño, meus, cinco cousas a dicir,
Como os cinco dedos da mano que agora tendo
A cada un de vós:
De pedra son os ollos que te miran,
De pedra as lousas onde dormes
De pedra a tristura da insubmisión e a diferenza
De pedra tamén a liberdade conquistada
De pedra o reflexo da lúa que devolve soidade e frío
De pedra o reflexo da lúa que devolve soedade frío
Pecha os ollos un instante, vas logo ver polo terceiro ollo,
o da iluminación, o do sosego, quizais o do tránsito
(Xavier Queipo, La Valetta, Febreiro 2012)